

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/32/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3613206303
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3613206303.4

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa M., zastúpeného K. proti odporcovi P., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu I., zastúpenému P., o zaplatenie 1.457,07 Eur s prísl., na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 30. októbra 2015, č.k. 16C/186/2014-119, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu v napadnutej časti - vo výroku o trovách konania **potvrzuje.**

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania, spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia vo výške 20,01 Eur, do troch dní, k rukám P.. T. C..

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd svojím uznesením konanie o návrhu navrhovateľa s poukazom na § 96 O.s.p. zastavil. Súčasne navrhovateľovi vrátil časť súdneho poplatku vo výške 80,30 Eur. Navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania, spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia vo výške 296,52 Eur, do troch dní. Konštatoval, že navrhovateľ návrh zobral späť bez toho, aby odporca splnil to, čoho sa podaným návrhom proti nemu domáhal, preto je podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. povinný nahradiť trovy konania. Za jednotlivé úkony právnej služby patrí advokátovi vedľajšieho účastníka na strane odporcu odmena a náhrady za prevzatie a príprava zastúpenia (§ 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) odmena vo výške 71,37 Eur a režijný paušál 7,81 Eur, spolu 79,18 Eur, za písomné podanie vo veci samej - vyjadrenie vo veci samej z 26.01.2015 (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) odmena vo výške 71,37 Eur a režijný paušál 8,39 Eur, spolu 79,76 Eur, za písomné podanie vo veci samej - vyjadrenie k námietke neprípustnosti vedľajšieho účastníctva z 16.02.2015 (§ 13a ods. 2 písm. b) v spojení s § 13a ods. 5 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) odmena vo výške 35,69 Eur a režijný paušál 8,39 Eur, spolu 44,08 Eur, za písomné podanie vo veci samej - vyjadrenie k odvolaniu z 18.05.2014 (§ 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) odmena vo výške 35,69 Eur a režijný paušál 8,39 Eur, spolu 44,08 Eur, spolu vo výške 247,10 Eur, 20 % DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Trovy právneho zastúpenia, ktoré boli v zákonnej lehote aj vyčíslené, teda vznikli vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu celkom vo výške 296,52 Eur. Nesprávne vedľajší účastník vo vyúčtovaní trov pri úkone prevzatia a prípravy zastúpenia uplatnil režijný paušál vo výške platnej pre rok 2015. Už pri vstupe do konania bol vedľajší účastník právne zastúpený a k prevzatiu zastúpenia preto nepochybne došlo ešte v roku 2013. Z uvedeného dôvodu pri danom úkone režijný paušál možno žiadať len v sume 7,81 Eur platnej pre rok 2013. Proti priznaniu náhrady trov konania argumentoval navrhovateľ všeobecným tvrdením, že sa nejedná o trovy účelne vynaložené, pripojil aj citácie z viacerých súdnych rozhodnutí, v ktorých z tohto dôvodu vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu nebola náhrada trov konania priznaná a rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky o tom, že nepriznaním neúčelne vynaložených trov konania nedochádza k porušeniu základného práva na právnu pomoc, ani zásady rovnosti účastníkov konania. Okresný súd sa však s názorom navrhovateľa nestotožnil a po preskúmaní veci mal za to, že

v prípade trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu sa jedná o trovy vynaložené účelne, v súvislosti s konaním a účelnými úkonmi vedľajšieho účastníka v konaní. Odporca o náhradu trov konania nežiadal, preto o trovách konania odporcu súd podľa § 151 ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku nerozhodoval.

Proti tomuto uzneseniu v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ a domáhal sa, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že v danom prípade nemožno hovoriť o účelne vynaložených trovách na uplatnenie alebo bránenie práva. Podania vedľajšieho účastníka sú abstraktné, všeobecné a bez znalosti prejednávanej veci, s automaticky uplatňovanou nedôvodnou námietkou premlčania. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7MCdo/15/2014, sp. zn. 6MCdo/5/2013. Dôvodil, že združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť samé z podstaty svojej existencie schopné poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, keďže jeho účelom je ochrana spotrebiteľov a zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní. Združenie by malo naplňovať svoje ciele a vykonávať svoju činnosť, a tak reálne disponovať zodpovedajúcou materiálnou, ako aj personálnou základňou, minimálne v rozsahu zabezpečenia možnosti vykonávania základných proklamovaných cieľov. Vyjadril presvedčenie, že združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednanom prípade a len z označenia účastníkov usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec, pričom jeho vstup do konania je paušálny a iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom jeho vstupu je ochrana spotrebiteľa, pričom v podstate ide o získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Poukázal na rozhodnutie ústavného súdu, sp. zn. II. ÚS 8/03 a dôvodil, že trovy vedľajšieho účastníka na jeho právne zastúpenie v tomto konaní neboli účelne vynaložené.

Vedľajší účastník vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania ako vecne správne potvrdiť, uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že navrhovateľ až po jeho písomnom vyjadrení a po oboznámení sa s obsahom jeho písomného podania vzal návrh na začatie konania späť, čo nasvedčuje tomu, že jeho vstup do konania naplnil primárny účel, a teda ochranu práv odporcu - spotrebiteľa. Je treba tiež brať do úvahy, že spotrebiteľ bol v konaní úspešný v dôsledku jeho aktivity, a teda z hľadiska samotného cieľa a poslania združenia, ktorým je ochrana spotrebiteľa. Poukazoval na zjavnú príčinnú súvislosť jeho písomného podania a následného späťvzatie návrhu. Navrhovateľ vzal svoj návrh späť bez akéhokoľvek odôvodnenia, čím procesne zavinil zastavenie konania a je povinný zaplatiť trovy konania. Uviedol, že je to práve navrhovateľ, ktorý masovo zneužíva poskytovanie právnych služieb pri podávaní formulárových žalôb a písomných podaní za účelom obohatenia sa na úkor odporcov, spravidla nemajetných spotrebiteľov. Poukázal na článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, II. ÚS 56/05, IV. ÚS 147/08, II. ÚS 122/2009, na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/71/2010, rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, Krajského súdu v Prešove, Krajského súdu v Žiline, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6MCdo/5/2013, 7MCdo/15/2014. Zdôraznil, že zdanlivá rutinnosť jeho podaní vyplýva len z reakcie na formulárové a obsahovo takmer totožné úkony inkasnej spoločnosti. Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že mu nemožno priznať trovy právneho zastúpenia, pretože došlo k nadbytočnému opakovaniu procesných podaní, bez uvedenia ďalších nových skutočností, s týmto názorom nesúhlasil, nakoľko v danej veci podal v merite vyjadrenie iba jedenkrát a k opakovaniu úkonov tak prísť nemohlo. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ sa pokúša na súdoch uplatňovať svoje premlčané nároky, spôsobuje tak trovy konania, ktoré musí byť, v prípade neúspechu, povinný uhradiť úspešnej protistrane, v tomto prípade vedľajšiemu účastníkovi. Právne zastúpenie vedľajšieho účastníka je potrebné hodnotiť ako dôvodné a účelné, sledujúce legitímny cieľ, a preto mu patrí náhrada trov konania v plnej výške, tak ako rozhodol prvostupňový súd. Poukázal na základný princíp „rovnosti zbraní“.

Krajský súd v Trenčíne preskúmal vec v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu podaného odvolania a jeho dôvodov a dospel k záveru, že uznesenie okresného súdu je potrebné v odvolaní napadnutej časti potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne. Vo veci bolo rozhodnuté bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.

Predmetom preskúmania odvolacím súdom bol len výrok uznesenia súdu prvého stupňa o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu. Vo výroku, ktorým bolo konanie zastavené a vo

výroku, ktorým bola vrátená navrhovateľovi časť súdneho poplatku, nebolo uznesenie súdu prvého stupňa účastníkmi odvolaním napadnuté, tieto výroky nadobudli právoplatnosť, a preto odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v tejto časti nepreskúmaval (§ 206 O.s.p.).

V občianskom súdnom konaní sa o náhrade trov konania rozhoduje podľa zásady zodpovednosti za výsledok alebo zodpovednosti za zavinenie alebo za náhodu. Pokiaľ výsledok konania nie je rozhodujúci pre náhradu trov konania, ktorá situácia nastáva aj v prípade späťvzatia návrhu, na začatie konania pred rozhodnutím súdu vo veci samej, o náhrade trov konania sa rozhoduje podľa ust. § 146 O.s.p.

V zmysle ust. § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. nemá žiaden z účastníkov právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené. Ustanovenie ods. 2 tohto zákonného ustanovenia upravuje rozhodovanie o náhrade trov v prípade zastavenia konania v dôsledku späťvzatia návrhu. Podľa prvej vety tohto zákonného ustanovenia má povinnosť nahradiť trovy konania ten, kto zaviniť, že konanie muselo byť zastavené. Toto zavinenie je možné posudzovať len z procesného hľadiska, nakoľko nárok na náhradu trov konania je nárokom, ktorý má oporu v ustanoveniach procesného práva, a preto o otázke, či účastník konania zaviniť, že konanie muselo byť zastavené z hľadiska hmotného práva, je z pohľadu relevancie významný iba procesný výsledok. Za predpokladu, že k späťvzatiu návrhu, ktorý bol podaný dôvodne, došlo pre správanie sa odporcu, je povinný hradíť náklady trov konania odporca (§ 146 ods. 2 druhá veta O.s.p.).

Okresný súd sa pri rozhodovaní o trovách konania uvedenými zásadami riadil, a pokiaľ na svoje rozhodnutie o trovách konania aplikoval ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p., bolo jeho rozhodnutie vecne správne, nakoľko späťvzatie návrhu procesne zaviniť navrhovateľ, a preto mu svedčí povinnosť zaplatiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania.

Posúdenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa v zmysle podaného odvolania navrhovateľom spočívalo na právnom posúdení otázky, či právo na náhradu trov konania, priznané podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p., sa vzťahuje i na vedľajšieho účastníka, podporujúceho v konaní úspešného odporcu.

So zavedením inštitútu vedľajšieho účastníka, vystupujúceho na podporu účastníka - spotrebiteľa (ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p.), nedošlo k žiadnej takej zmene ustanovení O.s.p. o náhrade trov konania (ustanovenie § 142 až § 150 O.s.p.), ktorá by reagovala na nový inštitút. Súčasne ani samotná právna úprava uvedeného inštitútu problematiku náhrady trov konania neupravuje. Nie je tak daný žiaden zákonný podklad pre zmenu ustálenej súdnej praxe z obdobia pred zavedením vedľajšieho účastníctva podľa ustanovenia § 93 ods. 2 O.s.p., ktorá priznávala náhradu trov konania aj vedľajšiemu účastníkovi. Právo na náhradu trov konania, ako aj povinnosť nahradíť trovy konania, vyplýva z ustanovenia § 93 ods. 4 O.s.p., v zmysle ktorého má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Pokiaľ teda Občiansky súdny poriadok nevyhradzuje práva a povinnosti v konaní iba niektorému z účastníkov, teda výslovne navrhovateľovi (napr. dispozícia s návrhom) alebo odporcovi (napr. súhlas so späťvzatím), je potrebné všetky ostatné práva a povinnosti, dané Občianskym súdnym poriadkom všeobecne účastníkovi konania, považovať aj za práva a povinnosti vedľajšieho účastníka. Pretože ustanovenie § 142 O.s.p., použité aj v danom prípade, neviaže právo na náhradu trov konania výslovne na odporcu, ale vo všeobecnosti na účastníka, zakladá uvedené ustanovenie povinnosť, ako aj právo na náhradu trov konania s poukazom na ust. § 93 ods. 4 O.s.p. aj vedľajšiemu účastníkovi v zmysle zásad zodpovednosti za výsledok, a to podľa miery úspechu vo veci.

Z uvedeného vyplýva, že vedľajší účastník, hoci v konaní zostáva treťou osobou, má rovnaké práva a povinnosti ako účastník, na stranu ktorého vstúpil podľa § 93 ods. 4 O.s.p., a preto pre prípad úspechu ním podporovaného účastníka v súdnom konaní má rovnako ako úspešný účastník právo na náhradu trov konania. Správne preto okresný súd priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia s poukazom na ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p.

Námietka navrhovateľa o nemožnosti aplikácie ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. vo vzťahu k trovám konania vedľajšieho účastníka dôvodná nebola.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že trovy konania v prípade, ak sa vedľajší účastník nechá zastúpiť advokátom, nemožno považovať za účelne vynaložené na uplatnenie alebo bránenie práva, odvolací

súd poukazuje na článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi za podmienok ustanovených zákonom. Ak navrhovateľ má právo nechať sa zastúpiť právnym zástupcom, takisto každý iný účastník súdneho konania za rovnakých podmienok môže toto právo, garantované Ústavou Slovenskej republiky, využiť za podmienok, ktoré v danom prípade bližšie upravuje O.s.p. (§ 18, § 24, § 25 ods. 1, § 93 ods. 4 O.s.p.).

V ust. § 93 ods. 2 O.s.p. zákonodarca zvýšil ochranu spotrebiteľov, keď umožnil na strane spotrebiteľa ako vedľajšiemu účastníkovi zúčastniť sa konania takej právnickej osobe, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, pričom takýmto predpisom je aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

K námietke neúčelnosti trov konania, vynaložených vedľajším účastníkom v tomto súdnom konaní (navrhovateľ spochybňoval úkony vedľajšieho účastníka v konaní vykonané), odvolací súd udáva len toľko, že vedľajší účastník do konania vstúpil svojím podaním, doručeným súdu dňa 06.08.2013. Dňa 27.11.2015 doručil súdu prvého stupňa podanie, v ktorom predstrel konkrétne argumentáciu, týkajúcu sa zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá mala byť medzi účastníkmi uzavretá, poukázal na ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 2, ods. 3, ods. 4 zákona č. 258/2001 Z. z., ktoré na danú vec dopadajú, poukázal na obsahové a formálne nedostatky zmluvy, keď zo zmluvy nevyplýva, z čoho pozostáva istina 1.457,07 Eur, a kedy sa ktorá splátka stala splatnou, pričom zdôraznil, že listina, z ktorej navrhovateľ odvodzuje svoj nárok, nie je odporcom podpísaná. Je tak nesporné, že vedľajší účastník na strane odporcu vyvinul aktivitu v záujme „pomoci v spore“ účastníkovi, na strane ktorého v konaní vystupuje, a v záujme ktorého ako vedľajší účastník do konania i vstúpil. Trovy vedľajšieho účastníka, spočívajúce v trovách právneho zastúpenia - odmene zástupcu vedľajšieho účastníka za štyri úkony právnej služby (príprava a prevzatie vecí, vyjadrenie k návrhu, vyjadrenie k námietke neprípustnosti vedľajšieho účastníka, vyjadrenie k odvolaniu), vrátane režijných paušálov v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. preto nie je možné považovať za neúčelne vynaložené.

Z týchto dôvodov krajský súd uznesenie okresného súdu v napadnutej časti - vo výroku o trovách prvostupňového konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p., keď v odvolacom konaní bol vedľajší účastník úspešný, a preto mu patrí náhrada trov odvolacieho konania. Trovy odvolacieho konania vedľajšieho účastníka spočívajú v trovách právneho zastúpenia - odmene za 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa smerujúceho výlučne proti výroku o trovách konania vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny) vo výške 11,62 Eur podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a 1 x režijný paušál vo výške 8,39 Eur podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky, spolu 20,01 Eur.

Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.